

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 1 /93/

Січень - Березень, 1971

Рік XIV

Х Р И С Т О С Р О Д И В С Я !

Стоїмо напередодні великого свята Різдва Христового задивлені у майбутнє і напоєні споминами з праці та здобутків у попередніх роках. Наші почування і наші погляди линуць в Україну, де наш страдальний нарід зносить мужньо теперішню долю свого життя і, будучи вірним Ісусови Христові, Синові Божому, з питомим для нього оптимізмом дивитися в майбутнє. Життєвий шлях українського народу був завжди важким. Важким являється цей шлях сьогодні, в часі московсько-большевицької окупації України. Одна з народних мудростей говорить, що "м'яка земля породжує слабкі рослини, а вигідні обставини - слабих і кволих людей". У важких обставинах формувалася українська нація. У важких, подекуди навіть жорстоких обставинах, творилася її історія, розвивалася культура та утверджувалося релігійно-духове й національно-громадське, або суспільне життя. Оптимізм української людини характеристичний глибокою життєвою вітальністю, хоча назовні він нашарований зворушливою чуттєвістю і відтінками сумовистого споглядання у минуле. А ця життєва вітальність дозволяла нашому народові зносити з переможними наслідками навіть найважчі катаклізми.

Линучи своїми почуваннями й поглядами в Україну, ми відвідуємо найперше рідні пороги, - батьків, матерей, сестер і братів, сусідів і знайомих, - а відтак цілу нашу велику Ротину - український Народ. Відвідуємо найперше Тих, які караються у тюрмах і концтаборах, бо Вони - це у великій мірі провічні постаті в боротьбі нації за волю і державність. Не минаємо давні і свіжі могили Тих, які впали на полі бою або згинули від кагебівських пострілів біля тюремних стін, ані Тих, які згинули в наслідок виснаження у тюремному житті чи від важкої каторжної праці, бо Вони - це найдорожчий цвіт нації, якому завдячується її тисячелітнє життя. Ми відвідуємо живих борців у підпіллі і наяві, яких багато в Україні, а зокрема тих Друзів і Подруг, які в ім'я України свідомо і відважно стягають на себе жорстоку руку московського сатрапа. Всім Борцям України на полях церковно-релігійному, культурному й політичному шлемо наш глибокий поклін, найщиріші Різдвяні й Новорічні побажання і запевнення, що стоятимемо разом з ними на полі бою аж до часу повної перемоги над ворогом - большевицькою Москвою, і звищення на державних будинках столиці України - Києва, наших, українських, національних прапорів.

У своїх передсвяткових міркуваннях ми пам'ятаємо і про ці частини українського народу, які перебувають під володінням сателітніх країн, про засланих у простори Сибіру, і про їхні зусилля з ім'я нашого найвищого ідеалу - здобуття волі та державности. Гарячі святкові й новорічні побажання шлемо їм.

З нагоди українського Різдва Христового й Нового Року найсердечніші поздоровлення й побажання засилаємо Голові і Членам Проводу ОУН, Крайовим і Тереновим Проводам, Проводам Організацій Українського Визвольного Фронту, Проводом Областей і Станиць у нас, Проводам Жіночої і Юнацької Сіток ОУН у В.Б., всім Членам, Симпатикам і Прихильникам, які держать твердою рукою революційний Прапор ОУН і промощують йому своєю працею і жертівністю шлях до переду, шлях до визволення, шлях до сповнення завдання боротьби.

Окремо вітаємо сердечно з цю важливу святкову хвилину всю Ієрархію Української Церкви, православного і католицького віровизнань, а зокрема Блаженнішого Йосифа Сліпого, довголітнього мученика і страдника, і всіх Митрополитів, Єпископів і Духовенство, які в цю

важку переломову хвилину в житті люدتва і в житті українського народу держать високо прапор християнізму і змагаються за збереження нашої Церкви для української нації на дальші століття і тисячеліття.

Вітаємо з тією милою нагою кожно українську людину доброї волі, а зокрема тисячі цих безіменних симпатиків і прихильників ОУН на терені Великої Британії, які своєю моральною підтримкою і матеріальною підмогою дозволяють нам сповняти нашу дію на цьому терені.

Хай Новонароджений Син Божий благословить нашу ідею Самостійності і Соборности України, труд і жертви Українського Народу, працю і боротьбу за визволення, і нагородить нас здійсненим бажанням поколінь - Українською Самостійною Соборною Державою!

Січень, 1971.

Тереновий Провід
Організації Українських Націоналістів
у В.Британії

-----:-----
ЩЕ ОДИН РІК Є ПОЗА НАМИ !

Закінчивши щасливо минулий 1970 рік, ми закінчили не звичайний собі рік у житті і праці, але такий рік, що закрив собою одну цілу декаду і впровадив нас у наступну.

Ми, як сітка ОУН, і весь терен як українська громада закінчили минулий рік і минулу декаду щасливо. А під багатьма аспектами закінчена нами декада принесла навіть дальші здобутки та осяги, які увілилися у скарбницю загальних наробків ОУН за час її боротьби за державність.

Попередню, шосту декаду біжучого століття, ми закінчували у глибокому смутку та в пригнобленні, викликані смертю з руки ворога нашого багатолітнього провідника і революціонера сл. п. Степана Бандери. Перших вісім років у сьомому десятилітті присвячено у великій мірі знайденню виходу з того стану, в якому ОУН опинилася зі смертю Степана Бандери.

А був це напевно важкий стан як для цілоти ОУН, так зокрема для тої її частини, яка діяла на еміграції під назвою ЗЧ ОУН. ОУН як цілість знайшлася без Голови Проводу і без Проводу, бо з діючого до жовтня 1959 року Проводу ОУН живим залишився лише один член. В Україні, у глибокому підпіллі, без живого контакту та пов'язання цілв один крайовий провід, а закордоном - закордонний. З хвилиною смерті сл. п. Степана Бандери більшовицька Москва виявила факт зловлення полк. Василя Ковалю, який мав перебрати керівництво українським підпіллям в Україні, і М. Матвієнка, який вінішшов в Україну для налагодження зв'язку з полк. В. Ковалем. Після цього Москва розпочала широку акцію компромітації ОУН почерез публікацію прізвиськ осіб і груп, які вітходили з еміграції в Україну і гинули або попадали живими в руки в часі виконання своїх завдань. З кожної такої людини московська пропагандистна машина робила зрадника самостійницьких ідей та ОУН, а на вершок "найвищого досягнення" в Україні висувала зненавиджену нашим народом московську систему колоніального поневолення.

Акції Москви проти ОУН в 1960-тому і в наступних роках провадилися широкою хвилею і між чужинцями, для чого Москва використовувала свою дипломатичну машину й зв'язки та ряд інших середників впливу на чужинецькі урядові й політичні круги. Під кутом викликання глибокого внутрішнього недовіря між членством ОУН і громадськістю наставляла ця московська агентурна машина також і саму смерть сл. п. Степана Бандери. А все це разом становило дуже велику перешкоду

для поборення чи переборення, не говорячи вже про ряд важких проблем і важливих завдань, що їх висували перед ОУН потреби днів та безперервний процес боротьби.

Завдяки глибокій спаяності членського кадру ОУН, довіря громадськості, працьовитості провідного активу і широкої дії легального сектору, наша ОУН спромоглася не лише усунути згадувані попередньо перешкоди, не лише оборонитися перед наступальною атакою ворога, але і самій перейти до наступальної дії з хвилиною відзискання ініціативи та опритомніння від важких учарів.

Першою перемогою ОУН в прошині цих справ було оборонення себе перед підступними під"їздами Москви у зв'язку з її вбивством /вбивством Москвою/ сл. п. Степана Бантери. Втеча з Москви Б. Сташинського і судова розправа над ним у Карльсруге допомогли ОУН перейти від оборони до наступу, а Москву замовчали. Від цього часу Москва не повертає до своїх первісних спроб, хоча держить у загальному лінії; немов би винними у вбивстві Провідника ОУН є німці та американці.

Відбила успішно ОУН і спроби та намагання Москви підірвати наші позиції легендою про масовий перехід на сторону ворога тих членів, які різними шляхами пробивалися в Україну й попадали живими в руки ворога. В цю легенду ніхто не хотів вірити.

Зберегла себе перед комплікаціями на закордонному відтинку наша закордонна частина ОУН в часі, коли Москва розвинула широку офензиву т. зв. культурного контакту, яка здебалансувала позиції та порізняла людей у таких середовищах, як ОУНз, ОУНм, УРДП та інші. Непоступлива постава Проводу і членства діючого тоді ЗЧ ОУН схоронили українську еміграцію перед поважними комплікаціями та евентуальною компромітацією.

Коли ж хочить про зовнішній відтинок нашої праці, то на протязі цілої минулої декади ми діяли проти вітру. За подувом вітру ішли великодержави, надіючись безкоштовного усунення цих кризових елементів, які викликували зрушення, революції, "холодні" чи "гарячі" війни. Щойно кінцеві етапи пробіглої декади побачили політику західних держав на подібному до нас шляху. Вслід за тим усе те, що могло уважатися роками як "нереальне", стало одиноко реальним в існуючій дійсності, а люди, які перед 1968 роком поважно застановлялися над ліквідацією НАТО, які швидким темпом скорочували та ліквідували свої оборонні бази в інших місцях світу /середній і далекий Схід/, від половини того року повели зовсім протилежну політику. На цьому полі моральна перемога по стороні зовнішньої політичної концепції ОУН.

Ведучи завзяту оборонку й наступальну дію, наша Організація підготувалася ступнево до одного з найважчих та найконечніших обов'язків, - до підготовки Великого Збору ОУН для впорядкування цілого ряду справ, надщерблених чи нещороблених у наслідок 25 річної дії ОУН у важкій боротьбі з ворогами України в часі другої світової війни та після неї.

Формальна підготовка до цього важливого завдання розпочалася після VI Конференції ЗЧ ОУН, себто в перших місяцях 1964 року, коли оформилася Зборова Комісія та розпочалися приготування. Чотири роки тривали приготування, а вкінці відбувся і сам Збір, який став IV Великим Збором ОУН. Цей Збір впорядкував правний стан в ОУН, бо покликав до керівництва і дії Голову Проводу й Провід ОУН, а тим усунув дуже великі комплікації та небезпеки, які висіли над ОУН з тої сторони. Цей Збір вніс ясності і стабільності в ідеологічні питання, які були захитані занадто довгим держанням Організації на цих підвалинах, що їх підказав III /Надзвичайний/ Великий Збір ОУН. Цей Збір накреслив широкі і чіткі завдання для ОУН, важливі для теперішнього та наступних етапів дії і боротьби. Рівночасно, цей Збір ухвалив програму для революційного зриву і державного будівництва, зокрема державного будівництва, якою завершив дотеперішні раціональні зусилля теоретиків ОУН у тому важливому питанні, даючи членам ОУН в руки матеріал, що подає точні і ясні відповіді на питання, якою повинна бути українська держава в розумінні ОУН, які права та

привілеї матиме український громадянин, яким повинен бути устрій у тій державі, економічно-господарча, культурна, зовнішня та інші політика. Все це є розпрацьоване обширно і всесторонньо.

IV Великий Збір ОУН являється мабуть найбільшою перемогою ОУН над обставинами і плянами ворога, яка записалася як наш спільний прибуток в тягу сьомої декади. Коли Подруги та Друзі дочитаються до цього речення, то між нами знайдуться і такі, які скривляться із недовірям. Не будуть робити це ті, на кого мігби хтось показувати пальцем, бо таких сьогочні немає. Така песимістична реакція виходитиме з уст певної групи мальконтентів, що живуть одинцем у різних громадах, з нічого і з нікого не є вдоволені, а які попадають у своєрідну злість тоді, коли відбудеться якась важлива, успішна, подія. Але мальконтенти – це також складова частина нашої спільноти і їх непотрібно цуратися. Ця перемога ОУН у факті відбуття IV Великого Збору має два аспекти:

- вона є великим ударом по плянах і намірах ворога, який зі смертю Провідника Степана Бандери пішов по лінії моральної дискредитації ОУН, занехавши свої раніші спроби внутрішньої penetрації з ціллю світоглядowego переведення ОУН на ворожі нашої національній справі позиції, -
- вона актуалізує програму ОУН і боротьбу ОУН в часі, коли Україною та цілим підбільшевицьким світом пробігають глибокі судороги, коли в Україні акумулюються революційні сили, а зокрема коли там розвиваються сильні намагання дії з т. зв. легальної платформи.

Можливо, що не всі ми є і можемо бути світомі часової важливості цієї події у світлі позитивних аспектів. Для Москви не має іншого виходу, як боротися таки проти ОУН. Розконспірувавши передчасно й за помилковими калькуляціями факт ув'язнення В. Коваля і М. Матвієйка, Москва випустила з руки "аргумент", яким допровадила до розколу в ОУН в 1953-4 роках та до створення "двійки".

В часі переваги в пропагандивній акції в Україні і закордоном спроб дії з легальної платформи /статті в підсоветській пресі, листи і декларації до урядових кругів, тощо/ та всіх цих обмежень, які є необхідні при такій методі дії, хтось другий, хтось троха дальший, але рівночасно і близький, мусить капіталізувати здобутки такої дії і таких спроб. Для такого завдання ненадається ніяке опортуністичне середовище, бо воно автоматично ототожниться з кожною, навіть наймінімалістичнішою, настановою, домаганням чи дією. Зовсім інші відносини будуть тоді, коли це капіталізування для національної справи у зарисі максимум буде робити наша ОУН. Поява програми ОУН, ухваленої IV Великим Збором, в Україні, це насправду великий вклад і вплив на боротьбу там. Над оформленням програми працювала група Лук'яненка, де між кількома особами був один сексот. Чи не говорить це про щось, над чим ми навіть незадержуємося відчуттям, маючи за плечима 25 років спокійного еміграційного життя? Чи можемо ми зрозуміти людину, яка за якусь газетну статтю із закордону іде на 25 років до концтабору, коли для багатьох із нас як стаття, так газета чи книжка не становлять вартості? Між членами ОУН по тій стороні фронту знайдуться напевно десятки, які ще недочиталися до Програми ОУН і які ледви чи дочитаються. А в Україні ця річ належатиме до найвищої святости, буде переховуватися з образом Матері Божої, передаватися з рук до рук. За цю програму в Україні будуть засекречені судові розправи, ув'язнення та розстріли. А в тому велика, прямо незміряна важність тої події та цих документів.

Ми започаткували сьому декаду з важким болем у серцях і з побоюваннями за майбутнє Руху. Починали ми цю декаду без Голови Проводу і без Проводу ОУН, знаючи лише, що неформально ці функції сповняє тодішній Голова і Провід ЗЧ ОУН. В тягу декади відновляли повноту позиції. Восьму декаду починаємо з Проводом ОУН в дії. При кінці 1960 року ми перебували під важкою атакою ворога, у завзятій оборонній боротьбі. При кінці 1970 року обставини настільки кращі, що ми плануємо і ступнево розвиваємо офензивні дії, перебираючи ініціативу в свої руки. На порозі 1961 року московські агенти в Лондоні ви-

лазили з непевністю зі своїх гнізд і з острахом наближалися до намічених осіб з українського середовища. В 1966 році вони вже ходили між українцями "пішки", зачіпаючи людей навіть на торозі. Цими місяцями вони знову оглядаються на гнізда. А це незлий барометер для визначення температури в громаді.

Очевидно, перед нами сьогодні ряд інших проблем і труднощів, а між ними найважливіші у формі наростання своєрідної наївності між одним прошарком пов'язаних з Організацією людей і надмірність скептицизму в інших. Як означення наївного підходу до суті справи може послужити вислів одної людини на доповіді, яка сказала, що молода генерація, не маючи упереджень батьків до поляків, зможе скоріше знайти з ними спільну мову. Забула вона, що не такі чи інші упередження тої чи другої генерації децидують про міжнародню політику і зносини, але це визначає політика одних народів супроти інших. Історія українсько-польських відносин має багато сотень років. По українській стороні ніколи не бракувало людей без "упереджень", а коли такі були, то наростали вони під тим самим по змісті тиском, під яким росли упередження між британцями до німців. А знову специфічним мірилом для скептицизму може послужити виступ одного члена на загальних зборах осередку, де він, ціючи під приступом скрайного наставлення до дійсності, активну молодь і пасивну її частину поставив на одному і тому самому рівні, — на рівні безнадійної частини українського суспільства. Одним бракує глибшого й обширнішого знання історії, а другим — зрівноваженої витривалості і віри у власні зусилля. А одно і друге вказують на потребу поглиблення нашої праці на різних відтинках, зокрема на виховному, й поширення діяльності на такі ділянки, де молодь і молодша генерація почувалася б творчим співучасником нашого загального національного життя та організаційної дії. Кажуть люди, що віра без діла мертва. Національне виховання без праці і боротьби може ставати також мертвим засобом для людини, що виростає на чужині.

Вступаючи в цю восьму декаду нашої дії безсумнівно для нас повинно бути це, що доки український наріз у неволі доти ніодна українська людина /чи людина з українською кров'ю у своїх жилах/ не можуть ставати обоятними до долі свого народу. А тому кожний, зокрема всі свідоміші, а головню всі члени, юнацтво, симпатичи й прихильники ОУН, повинні видержувати на своїх стійках, не сходити з поля бою чи праці, не опускати наріз. Хто поступає противно — цей неукраїнець, небрат і недруг. Він — зрадник, або втікач чи шкурник. Такими людьми встидається кожна нація. В часі війни британське суспільство насміхалося з таких людей до того степеня, що вони втікали у світ за очі, аби не бути під натиском побратимів.

В чергову декаду повинні вступати ми з піднесеними головами і з відкритим умом та серцями. Хай переш нашими очима стоїть нам по-стать Валентина Мороза, який відбув шестилітню кару в концтаборі, вернув домів, але не сів відживлятися чи відпочивати. За короткий час він зібрав матеріял для статті, за яку пішов знову на дев'ять років у тюрму й на заслання. Він — герой, заклик до боротьби! А він не є садиноким.

Мусимо відірватися від буденщини, а взнестися з апетитом й пошанівком до всього того, що дає віру і змінює дійсність, що творить майбутнє і впливає на долю. А перш за все мусимо привернути між собою і собі довіря, пошану й готовість допомагати, співпрацювати й послухати.

Перед нашою тереновою сіткою стоять ще напавду важкі завдання. Деякі з них будуть труднішими за все знане з минулого. Наша громада масово поважніє віком. Між нами кілька сотень дорослої молоді. Чи зв'яжемо ми це і сцементуємо то в одну творчу, пульсуючу цілість? Якусь відповідь на це принесуть чергові роки. Чи буде ця відповідь вдоволяючою для Справи?

Думасмо, що тут і в інших питаннях відповідь буде вдоволяючою, бо інакше й не може бути!

-----;

ДВАДЦЯТЬП'ЯТИЛІТТЯ СУБ-У

Як уже відомо всім українцям доброї волі, цього року Союз Українців у Великій Британії /СУБ/ відзначає 25-ліття свого існування і своєї діяльності на допомоговому й громадсько-культурному полі.

Формально СУБ розпочав свою діяльність від основуючих Загальних Зборів, які відбулися в Едінбурзі, Шотландія, в днях 18-го і 19-го січня, 1946 року. Ці перші Загальні Збори були підготовані і скликаєні Організаційним Комітетом, який створився у серпні 1945 року.

Первісними організаторами і членами СУБ-у стали ці українці, які перебували тоді у В. Британії в характері вояків польських частин у британській армії. До них долучилися опісля деякі українці, що були в канадських військових частинах, і люди з таборів ДіПі, яких переселяли сюди від 1946 року. В половині 1947 року до В. Британії перевезено з таборів в Італії вояків І-шої Української Дивізії ЗНА, які також поповнили ряди членства молодого тоді СУБ-у.

СУБ повстав як українська центральна установа громадського характеру з правом займатися харитативно-допомоговою і культурно-освітньою діяльністю, охоплюючи цими двома аспектами широкий вахляр і таких завдань дієвого та репрезентативного характеру, які наставили СУБ поважно на шлях суспільно-політичної організації, але не дозволяли йому досягнути цю позицію повністю.

Подавляюча більшість первісних членів СУБ-у складалася з людей, якібули в попередніх роках прямими або посередніми свідками і співучасниками підпільної збройної боротьби ОУН-УПА проти гітлерівської Німеччини та большевицької Москви. Жевріючи ідеєю змагань за державність та запалом до праці і боротьби, всі вони з великим ентузіазмом бралися і до громадських справ. Під впливом того горіння СУБ помимо свого статусу допомогової організації став організацією з глибокою відбиткою того світоглядно-ідеологічного й політичного настанвлення, який домінував у переконаннях подавляючої більшости членства СУБ-у і в якому головними дороговказними ідеями були український державницький націоналізм, волюнтаристичний активізм і християнський ідеалізм. Тому фактологічному підсумованню потрібно завдачувати швидкий та всесторонній розвиток СУБ-у, здисциплінованість і подивугідна жертовність більшости його членів.

Важка боротьба народу в Україні відбивалася широкою луною в серцях українців і спрямовувала їх на шлях жертвности та активности, а не якісь специфічні вмілості тої частинки колишніх субівських діячів, які зараз хочуть бачити цю установу мертвою і в такому напрямі діють свідомо чи несвідомо. Заснування тижневика "Українська Думка" на місце "Нашого Клича", що виходив скоріше, заснування "Юкрінісн Ревю" і "Юних Друзів", видання біля 20 томів книжок, набуття осель для інвалідів та емеритів, застування СУБВ, Бібліотеки і Музею ім. Тараса Шевченка, Музею Української Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери, набуття біля 50 громадських будинків, допомога в заснуванні ОУЖ і цілий ряд інших міроприємств та здобутків - це ті найвидніші досяги, які здобуто жертвністю і руками членства СУБ-у в тягу першого 25-ліття. Важливість цих здобутків для організованого життя зрозуміється лише тоді, коли порівнюється стан і спроможності на громадському відтинку в нас з подібними аспектами в українських громадах на інших теренах.

В тягу своєї дотеперішньої діяльності СУБ провів велику інформативну роботу між британцями, організуючи власні англومовні видання чи сприяючи почитності інших. Навіть само постановня СУБ-у виплило зі спонуки до оборони свого національного права перед натиском чужинного світу.

Застановляючись сьогодні над повищими питаннями, ми відмічаємо, як скоро та майже непомітно пробіг цей таки довгий час, як непомітно протягнулася нитка нашого місцевого організованого життя у ціле чвертьстоліття. Сталося це так тому, що весь той час ми були під натиском постійної розбудови та вдосконалення. Зараз потрібно застано=

влятися над всестороннім устabilізуванням та розбудову в іншому напрямі - в напрямі розгорнення твердих і непохитних настанов у культурній діяльності, та в напрямі впровадження у суспільне життя молодших поколінь. Широко розбудоване культурне життя вимагає і потребує ентузіазму та ентузіястів не менше від більш практичніших міроприємств в площині матеріальних надбань. Що більше! Культурне життя вимагає кваліфікованих і підшкolenих ентузіястів з поміж старшого й молодших поколінь. Важкі до поборення обставини зарисовуються між молоддю і старшими, яка ступає слідами батьків по якогось часу, а відтак розпливається між тубильним населенням. І це питання мусить отримати розв'язку, від якої узалежнюватиметься дальший розвиток життя місцевої громади. Пам'ятаймо, що живемо в добі важкої боротьби за державність, яка являється рівночасно боротьбою за українську людину.

За всі дотеперішні здобутки наші на громадському полі мусимо бути вдячні Всевишньому, який наділяв нас ласками розуму і здоров'я, патріотизму й дисциплінованості, працьовитістю і жертівністю. Далше, ця вдячність розпростеряється на ієрархів і духовество Українських Церков, які піддержували морально СУБ, а відтак проводам і членству братніх організацій та секцій, членству СУГ-у та його активістам у центральному і в низових проводах, які сприяли СУБ-ові в часі його дотеперішнього розвитку.

А понад усе мусимо пам'ятати, що без тої переваги між нами ідеалістичного наставлення до життя, без того відчуття жертівного служіння громадським вартостям і цілям, без національної свідомості та почуття відповідальності, на яких спирався СУБ дотепер, що без належної уваги до цього в майбутньому навіть дотеперішні здобутки можуть розгубитися. Дивлячись з перспективи сьогодення дні у минуле і в майбутнє ми бачимо, як одні сповняють свій національний обов'язок жертвою крові та життя, а другі сумлінню і творчою працею на громадській ниві.

На протязі першого 25-ліття СУБ ініціював, організував, спрямовував, інформував, допомагав і репрезентував наш спільний патріотизм, наші спільні волю і віру, наш труд, знання і працю не для себе, але для громади і для нації. Кожний з членів СУБ-у є співтворцем того діла, а багато одиниць відпали СУБ-ові безкорисно щось із свого найкращого та найціннішого. Тому потрібно зберігати ці здобутки й творити нові. Віримо, що воно так і буде!

-----;-----

ВКАЗІВКИ І ЗАРЯДЖЕННЯ РЕФЕР. ФІНАНСОВИХ СПРАВ

Наш діловий фінансовий рік добігає кінця і є потреба провести деякі підсумки з минулого року та накреслити генеральний план на перші місяці 1971 року.

1/ Членські внески та оподаткування:

В тягу минулого року завважено, що деяка кількість членів та симпатиків ОУН хронічно занедбуються з вплачуванням членських внесків та оподаткування до Організації. Такий стан впливає відємню на нашу дію під двома основними аспектами: впливає деморалізуючо на совісних під цим оглядом членів та симпатиків і позбавляє організаційну касу частини прибутків так потрібних для дії і боротьби. Тому Фінансова Референтура ТП доручає своїм Референтам у станицях і Провідникам клітин перевіряти такі справи негайно з ціллю усунування занедбань чи задовжень, і з ціллю усунування з рядів Організації такого елементу, який не бажає сповняти регулярно навіть цих мінімальних обов'язків. Кожного із тих, які мають задовження, потрібно конечно стрінути та перевірити причини. У випадку неможливостей полатодити справу на місці, член чи симпатик, які залягають без оправдання з вкладкою чи оподаткуванням, зголосити до карного звіту відповідним організаційним чинникам. У випадку неспроможностей полатодження та-

кої справи у Станиці чи в Області /коли член категорично відмовляється/, скеровувати це дисциплінарною дорогою до ТП, подаючи належно опрацьовані, перевірені й завірені протоколярні дані. Про працю по тій лінії на місцях повинні інформувати кожночасно Фінансові Референти у своїх писемних звітах.

2/ Література до розчислення:

На руках Фінансово-Господарчих Референтів у станицях лежить постійно література, за яку треба було розрахуватися ще перед кількома роками. Маємо тут на увазі різні англومовні видання. Всю цю літературу потрібно роздати чужинцям при найближчих вічах або маніфестаціях, а для покриття належитості роздобути гроші з доступних джерел. У Станицях знаходиться певна кількість літератури на українській мові, як різні книжки БУП-у, "Хрестом і Мечем", "Націоналізм", "Книга Спостережень", "Україна на міжнародній арені", "В обороні українського народу і культури", "Ідея і Чин". Виринає настирливо питання, чому такі цінні книжки лежать "облогодом" по клітинах, а люди з різних місцевостей замовляють їх час до часу в книгарні СУБ-у чи в УВС? З того висновок, що багато людей не знає про те, що такі книжки можна набутися на місці. Тому мусимо доручити докласти на місцях усіх зусиль для продажу цих книжок та розрахунку за них.

3/ Збірки на Фонди ОУН:

Минулорічна збірка на ВФ ОУН закінчилася формально давно, але деяка кількість збіркових лист не повернулася до нас ще до сьогодні. Збірка на АБН в минулому році мала закінчитися 31-го жовтня, але чомусь вона продовжується далі і про вислід неможна ще нічого сказати. В нашій інструкції з 15-го серпня ми просили не перекладати збірки, а прорезати її в означеному часі, коли відбувалися конференції в Токіо і в Брюсселі.

Збірка на ВФ ОУН в 1971 році буде проведена в місяці лютому, а матеріали до неї будуть вислані в скорому часі.

4/ Висилка дальшої літератури:

В половині місяця січня, 1971 року, на адреси Фінансово-Господарчих Референтів Станиць прибуде невелика кількість таких книжок:

- а/ з Канади - "СЛОВО і ЗБРОЯ" /повстанські поезії/ у твердій і в м'якій оправі; "З ВОЛИНСЬКИХ І ПОЛІСЬКИХ РЕЧІВ" у твердій і в м'якій оправі; "КОСАЧ, ОХРИМОВИЧ, ТУРАШ" у твердій оправі.
- б/ з Німеччини - "Поезії з України" Ігоря Калинця у твердій оправі, яку видало наше Видавництво.
- в/ з УВС - "Зимові Древа" Василя Стуса, також у твердій оправі.

Накладні на ці книжки з цінами будуть вислані дорогою Фінансової Референтури своєчасно.

Книжки "Поезії з України" і "Зимові Древа" походять від авторів з України і випускаються у літературний світ видавництвом "Література і Мистецтво". Обидві книжечки гарно оформлені, з передмовами про авторів та їх твори, а перша ілюстрована рисунками-ілюстраціями В. Сороки.

Всі інші книжки мають пряме пов'язання змістом до нашого руху ОУН-УПА і становлять поважний вклад у його історію та зміст, надаючись також для виховних цілей між молоддю. Вони повинні поповнити полиці громадських бібліотек і бути в родинних бібліотеках зокрема провідного активу нашого руху.

Вступаючи у новий рік і в нову декаду нашим найважливішим завданням буде надробити недотягнення і занедбання з попереднього року і з минулої декади. Тоді, пам'ятаючи про постанови IV Великого Збору ОУН у фінансово-господарчих справах, рушити працю нашої Референтури вперед, скріплюючи по дорозі дисциплінованість членства під цим оглядом та оперативність самої Референтури.

В ділянці поширюваної нами літератури на українській та чужих мовах належну допомогу Фінансовим Референтам у станицях повинні надавати станичні Референти Інформації і Пропаганди, Кадрово-Вишкільні Референти і Референти Зовнішніх Справ.

Одна з Постанов IV Великого Збору ОУН накладає на членів ОУН таке специфіковане зобов'язання: "Всі члени і кандидати ОУН мають передплачувати "Шлях Перемоги", "Визвольний Шлях" та книжки видані Проводом ОУН. Вони мають також приєднувати між симпатиками і прихильниками передплатників і платних читачів названих тут видань".

Пригадується також, що згідно з Постановами IV Великого Збору ОУН "кооперативи, клуби, спілки і приватні підприємці та професіоналісти, повинні сплачувати на Фонд ОУН щонайменше 3% від зиску.

-----;

Соціальна проблематика

ПРО ВАЖЛИВІ СПРАВИ НА СОЦІАЛЬНОМУ ПОЛІ

Українська боротьба за національне визволення охоплює свою програмою також і боротьбу за соціальне визволення. Це питання було завжди широко рефероване Постановами Великих Зборів і Конференцій ОУН з виразним, однак, підкресленням, що того соціального визволення не може бути без визволення національного.

Постанови Зборів, Конференцій та рішення Проводів наша ОУН здійснює почерез своїх членів, які впливають і на різні інші українські громадські установи та інституції. Україна перебуває зараз у великій боротьбі зі своїм найгрізнішим ворогом - большевицькою Москвою, яка намагається насадити українському народові також свої погубні ідеї і свої традиції. Ідеї і традиції, що їх визнає наш нарід, є ідеями і традиціями національної самостійної України.

Від початку свого існування ОУН подавала напрям, яким мав проходити революційний шлях боротьби. Нарід прийняв це за своє і пішов уперед по намічуваному шляху до визволення. Голошені ОУН ідеї та завдання не впливали з вузьких інтересів груп чи партій, а тому її програма й боротьба розвивалися з бази всеукраїнськості й надпартійності.

ОУН висунула гасло, що волю Україні можна вибороти єдиним шляхом всенародньої революції, яке змінило також психіку українця, бо на протязі не дуже довгого часу покірні "грецькі" перетворювалися на відважних революціонерів, готових кожної хвилини віддати життя в обороні землі, народу і змагань до волі.

Коли поза межами України знайшлися ті українці, то і тут вони не шукали затишного життя, а відкривали та будували додаткові фронти в інших обставинах, будучи свідомим, що для українців війна ще незакінчена. Здавалося тоді, що наш побут на чужині не буде довгий. Але, доля наша не була такою широкою. Не один із тих, які вийшли з нами на чужину, знемігся вже у житті, вибився зі здоров'я, або зовсім відійшов з рядів за покликом Всевишнього. Інші, не маючи змоги активно діяти з уваги на вік чи здоров'я, поважно застановляються над цим, як би допомогати визвольній боротьбі хоч тим, що придбали за молодших літ працюючі руки. Як справжні патріоти, вони бажали б, щоб і після життя їхня скромна вкладка у змагання була допоміжною.

Уважаємо, що питання, яке тут порушується в обережній формі, є дуже актуальне, понад яке неможна проходити мимо.

Це вперше займаємося тою справою на сторінках "Бюлетеня" Проводу нашого терену, передаючи цим шляхом нашу настанову й поради для всіх патріотів, актуалізуючи цим те, що вже говорилося з інших громадських форумів. Наші члени повинні знати про це організаційним порядком, доповідати це та інформувати заінтересованих. Відноситься це зокрема до тієї частини українців у загальному, які живуть самі,

без родин, або родини яких перебувають поза тереном нашої дії.

Найперше нашим людям-українцям потрібно дораджувати, щоб у справах тестаментів вони не зверталися до приватних осіб, але до українських організацій, а в нашому випадку до СУБ-у. Звернення до СУБ-у не позбавляє нікого суверенного права децидувати спадком згідно з власним побажанням.

Друге - це те, щоб серйозно обдумати кого саме робити тестатором чи виконавцем волі. Найкраще ставити цю справу так, щоб: не приватна особа, але хтось офіційний чи офіційні були цими тестаторами. Ставити ці справи так, щоб завжди існувала можливість контролю над тим, як виконаною стала воля Покійного.

Відомо про нерідкі випадки, де мало відомий між українцями особняк стає тестатором порядного українця і в додатку весь спадок на нього записаний. Недалеко Лондону живе такий п. Богач, який займається висилкою пачок, з яким зв'язується декілька подібних до повищого випадків. Виконавець волі Покійного - це особа, від якої залежить дуже багато, як ця воля є виконана.

Дуже важливу ділянку становлять у цьому ділі справи спадків, які відносяться до рідних в Україні. Полагоджувати спадкові справи шляхом пересилки грошей наражає відборця на великі втрати. Со вартість фунта в перерахунку на рублі обнижується дуже сильно. Найкраще висилати закуплені тут речі, які там можна продати по значно вигідніших цінах. Таку можливість треба залишати виконавцям останньої волі і підбирати проворних виконавців, які не є персонально заінтересовані у тому ділі. Нерозважним є поступування, коли тестатором є та сама особа, яка рівночасно є власником фірми, це висилає пачки.

Від якогось часу большевицька Москва розвиває досить жваву дію на відтинку спадків, слідує за ними й домагається лагодити такі справи почерез московську амбасад у Лондоні, маючи, очевидно, на увазі ті великі користи, що їх здобуває у наслідок валютних трансакцій у спадкових справах. Опертися цим замірам амбасад можна тоді лише, коли є виразна настанова Покійного й названий ним тестатор.

Друкуючи цей короткий матеріал ми розраховуємо на те, що наші члени, орієнтуючись у повищому, докладуть зі своєї сторони зусиль, щоб спадкові справи українських патріотів не лишалися на призволяще, не ставали легкою здобиччю ворога й не пособляли пульверизуванню їх безконтрольними "тестаторами". Коли є родина, то майно повинно переходити на родину в найкориснішій формі та спосіб. Коли ж родини немає, тоді є українські установи церковного і світського характеру, є рухи й організації, які повинні одержувати підмогу з того боку. Не лишати важко запрацьоване майно на призволяще!

В СЕРЕДОВИЩУ УНР

В дні 27-го листопада, 1970 року, в Мюнхені відбулося засідання ВО УНР. Засіданням керував С. Довгаль, голова ВО. Між учасниками того засідання були М. Лівницький - президент УНР, і Я. Маковецький - голова УНР. Чергового дня відбулося засідання Президії УНР під головуванням Я. Маковецького. Обидві ці імпрези були присвячені справам, що зв'язані з підготовкою до VII сесії УНР та з цими конфліктними противорічностями, які назріли в цьому середовищі в тягу минулого року.

Не знаючи ще докладно про час скликання чергової сесії УНР, на повищому засіданні обмірковувався проєкт регуляміну виборного сектора УНР та потреби "ближчого зв'язку з українськими громадськими організаціями, до яких мав би відноситися виборчий регулямін. По лінії реалізації настанов у цій другій справі у поїздки до ЗСА і Канади виїздить д-р В. Федорончук, заступник голови ВО і Секретар Зовнішніх Справ.

На засіданні Президії обговорювано й полагоджувало справи з прийняттям нових членів УНР, якими стають номіновані фракціями їхні представники. Цікаво відмітити, що колишній головний редактор "Шляху Перемоги", який став звільнений з праці в нашому органі, після деякого побуту на становищі редактора "Бюлетеня УНР", співпраці в "Християнському Голосі" і "Українському Слові" у Парижі, являється тепер членом УНР від фракції Української Соціалістичної Партії.

На тому засіданні виринула справа розколу в УРДП на групу, що сконцентровується довкруги проф. С. Степаненка /праві/, і на групу, що сконцентровується довкруги В. Гришка і Ф. Гаєнка /ліві/. Ліва група виступала як "Секретаріят ЦК УРДП" і зголосила 6 кандидатів на членів УНР. Права група виступала як "Секретаріят УРДП" і подала також шість кандидатів. Обидва внески передано Регуляміново-Мандатній Комісії, яка поставилася по стороні внеску "Секретаріату УРДП" і запропонувала той внесок Президії УНР до схвалення. Представники фракції ОУНм висунули тоді внесок про задержання в УНР обидвох фракцій УРДП до чергової сесії УНР на основі репрезентації із Шостої сесії УНР. Схваленим став внесок Регуляміново-мандатної комісії, а фракція Гришка-Гаєнка опинилася поза УНР. Несподівана зміна настанови групи ОУНм, яка донедавна фаворизувала сильно М. Степаненка та його групу, викликала між частиною уенрадистів, а в тому і між правими уердепівцями певні здивування. Пізніше стало відомим, що як ОУНм так і деякі провідні "двійкарі" наставлені ліквідувати внутрішній двоподіл УРДП полюбовним шляхом і відсунути двоподіл у тій фракції.

Президія УНР схвалила також запропоновану д-ром П. Кашинським постанову, яка робить винним ОУНз за підривну акцію проти ЦК УНР та за розбиття у фракціях і організаціях, приналежних до УНР. Цю ухвалу винесено проти настанови голови Я. Маковецького.

Ситуація в УНР кризовата. В цьому середовищу перемагає зараз течія, яка пробує повернути політику даного середовища на незалежні самостійницькі безкомпромісові позиції, очищуючись таким чином від того намулля, яке насадилось під впливом т.зв. реалітетних тенденцій. Перед веде у цьому фракція М. Лівичького під назвою УНДС. Помимо багатьох фракцій і численних представників, фактичний поділ у принципових питаннях стоїть у цьому середовищу на лінії тих, які працюють в інституціях "приватних" американських чинників, і тих, які у цих інституціях не працюють. Ліва УРДП виявляється тепер податливою на програму т.зв. "Демократичного Руху", про яку є мова у "Визвольному Шляху" ч. IX, 1970.

-----:-----

РЕОРГАНІЗАЦІЯ ЗП УГВР

Від довшого часу в групі ЗП УГВР і "двійки" відбуваються реорганізаційні переміни. ЗП УГВР прийняло назву "середовище", яка виступає часто у їхньому теперішньому статуті, другу частину якого посідаємо. Отже, ЗП УГВР – вже не представництво, але організація, вже не заступництво крайової УГВР, але зовсім нова політична одиниця.

На це вказує ще і той факт, що їхній статут вказує, що "ЗП УГВР творить місцеві осередки середовища ЗП УГВР" з територіальними 'екзекутивними секретаріатами. Само ж ЗП УГВР має тепер Президію і суд і контрольні органи, або іншими словами, всі ознаки політичної групи.

Основною підвалиною існування середовища ЗП УГВР є тепер осередки середовища ЗП УГВР, які мають допомагати ЗП УГВР у здійсненні його програми, виконувати громадську ініціативу і давати доплив людей до середовища, бути речником і контролером діяльності ЗП УГВР по через конференції територіального та іншого статусу. Члени осередків середовища ЗП УГВР одержали широкі повноваження та обов'язки, включно зі сплатою вкладок. Президія ЗП УГВР має право назначувати делегатів чи уповноважених там, де немає осередків. Збори осередків

мають відбуватися кожного року. Вони обирають управу осередку, делегатів на територіальну /мабуть - крайову/ конференцію, приймають звіти та ухвалюють плани. Управа осередку середовища ЗП УГВР вдержує безпосередній зв'язок з територіальним виконавчим секретаріатом, а той з президією ЗП УГВР. Осередок висилає на конференцію одного делегата на кожних п'ять членів, але делегати можуть передавати голоси іншим /проксі/.

В одному місці у статуті є таке важливе визначення: "...які ви знають платформу УГВР, погоджуються з цілями та завданнями ЗП УГВР і хочуть співпрацювати з ЗП УГВР". Висновок з того ясний: лише платформа УГВР як вихідна база для середовища. В іншому місці згадується про "братні організації, які підтримують ЗП УГВР". Правдоподібно, що одною з цих "братніх організацій" являється тепер ОУН.

Генерально реорганізацію проведено на найвищому форумі в дні 7-8 лютого, 1970. Збори осередку ЗП УГВР на західню Європу /без Англії/ відбулися у місяці травні. В Англії таке щось відбувалося пізніше, але без особливого успіху, з чого вийшли певні тертя між провідними "двійкарами" у Манчестері. Конференція північно-американського континенту відбулася скоріше.

В березні 1970 року ЗП УГВР виступило з декларацією про становище української справи на початку 1970 року, яку потрібно уважати за своєрідне відзеркалення настроїв, думок і планів того середовища.

Згідно з тою декларацією, "це вже понад 50 років боротьби нашого народу в умовах комуністичної диктатури" /тут і чальше підкреслення наші/, на протязі якого "російські великодержавні шовіністи" та їх наставники намагалися...перетворити Україну в органічну, складову частину російської імперії. Вказується у першому розділі на боротьбу УПА, ОУН і УГВР та про знищення Москвою організованого самостійницького підпілля і продовжування боротьби іншими формами. Ширше переповідається боротьбу в Україні в 60 роках, але узагальнюється це все лише до того одного аспекту, який вибирається окресленням "...до боротьби за те, щоб були здійснені записані в конституції права громадян УРСР і самої УРСР". Позитивно оцінюється інтелектуальні фактори з Росії проти "рецидивів сталінізму" із заввагою про відсутність у цьому русі ясної національної політики, а тому і покладено наголос на традиційних союзників України між уявленими народами.

Ціла декларація побудована так, що віддає належне сучасним обставинам та вимогам і назагал правильно наспілює положення, хоча в багатьох місцях мова важка, нерішуча і навіть неясна. Розвиток подій та відносин в роках 1967, 8 і 9 в Україні змусили укладачів декларації ЗП УГВР ревізувати дуже сильно свої доцьогочасні настанови. Щоб не показати це більш яскраво у декларації, вони шукали такої термінології і такого формування понять, щоби погодити вимоги теперішнього з їхніми наставлення попередньо. На місце колишніх закликів до релігійної індіферентности, за яку ішла важка боротьба між нами й ними в 50 роках, тепер підкреслюється "особливу цінність в нашому житті українських Церков. Замість недавньої гарячки докруги культурних контактів говориться про потреби "збереження української еміграції". Очевидно, про це та інше декларація не згадує, роблячи враження дуже поміркованої "матері" яка журиться поступуванням усіх своїх "діточок", забуваючи, якто недавно ці "діточки" рятували дах і стіни на батьківській хаті, що їх розсувала своєю вередливістю наша "мама".

Але, подякувати Всевишньому потрібно й за це. Бо наколи б не Дзюба, Чорновіл, Мороз, Лук'яненко, Шухевич і д-р Горболов та інші, то наша "мамця" була б напевно одружилася на "хорошому москалькові". Важливе питання - хто і кого репрезентував, хто і кого інформував, хто і кому допомагав? Відповідь: не люди з ЗП УГВР, але ці з України, бо еміграційним речникам інших середовищ ці люди з ЗП УГВР не лише не вірили, але з них прямо насміхалися. Пригадати собі реакцію Д. Ребет на вістку про рішення IV Великого Збору ОУН.

-----:-----

Як попередньо, так і тепер, ціна того числа "Бюлетеня ТП" 1 шіл.

=====O=====